

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СЪИСКАНИЕ



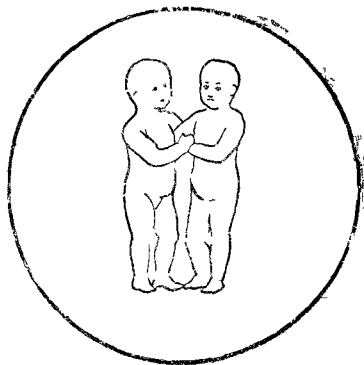
КН.

ГОДИНА ПЕТА
1929

3

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ



ГОД. V. — СОФИЯ. — МАЙ — 1929 г. — КНИГА 3.

Другата сжбота — добрата сжбота.

Сжботата прѣдставлява една завършена епоха, когато хората сж готови да чуятъ, да слушатъ, да разбератъ великата Истина, която природата имъ открива. Въ свѣта сжществуватъ двѣ сжботи: едната е лошата сжбота, сждбата, т. е. лошитѣ аспекти на човѣка; другата е добрата сжбота, въ която Христосъ е извършилъ добро. Тя е сжботата на Божественя день. Единственото нѣщо, което отличава човѣка отъ другитѣ сжщества, е, че той има сжбота, день на доброто, Божественъ день, когато той може да прави добро. Слѣдователно, първиятъ день на живота е сжботата — деньтъ на доброто. Въ това отношение, сжботата има широко значение, широко смисълъ. Човѣкъ не е създаденъ за сжботата, но сжботата е създадена за човѣка. Слѣдъ като Богъ е работилъ хиляди и милиони години, Той е влѣзълъ въ сжботата, въ деня на почивката — день за правене на добро. Съ това Богъ си починалъ отъ физическия трудъ. И за Христа се казва, че влѣзълъ въ една отъ тия сжботи, въ която животътъ се осмисля. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да намѣри такава една сжбота въ живота си, съ която да го осмисли. Това е необходимо за всѣки човѣкъ, понеже той вижда, че работитѣ не се уреждатъ така,

както е мислил. Хората на земята не сж дошли по своя воля. Тъ нито се раждатъ, нито умиратъ по своя воля. Това абсолютно не зависи отъ тѣхъ. Тѣ прѣдставляватъ обикновени чиновници, които постоянно се назначаватъ и уволняватъ. Назначаването на служба наричатъ „раждането“, а уволняването отъ служба наричатъ „смъртъта“. Раждането е начало на живота, въ което начало човѣкъ трѣбва да работи за исправяне на своитѣ погрѣшки. Смъртъта пъкъ е край, въ който човѣкъ напълно трѣбва да ликвидира съ своитѣ грѣхове и погрѣшки. Не е въпросътъ, дали тѣзи погрѣшки сж голѣми или малки, но важно е човѣкъ да ликвидира съ тѣхъ по единъ разуменъ начинъ. Въ този смисълъ човѣкъ всѣки день трѣбва да умира и всѣки день трѣбва да се ражда. За какво трѣбва да умира и да се ражда? — За исправяне и ликвидирание на своитѣ грѣхове, на своитѣ полици. Следователно, всѣки моментъ човѣкъ трѣбва да изплаща, ако не цѣлата полица, то поне частъ отъ нея. Значи, сжботата е начало на Божествения день.

Христосъ училъ ученицитѣ си науката на доброто. Той ги училъ на разни методи и начини, какъ да отварятъ своитѣ сърца и умове, както и тия на другитѣ хора. Не е мжно да се отвори сърцето на единъ богатъ човѣкъ, но трѣбва да знаешъ, какъ да го отворишъ; трѣбва да намѣришъ ключа на неговото сърце. Само съ неговия ключъ ще можешъ да отворишъ сърцето му. Ключътъ на сърцето и ключътъ на ума, това е разковничето на всѣки човѣкъ. Който намѣри такъвъ ключъ, не трѣбва да го използва за себе си, но да го прѣдаде на притежателя му. Има много богати хора въ свѣта, които сж изгубили ключа на своето сърце. Тамъ, именно, се крие и злото. Като се прѣдаде ключа на богатия човѣкъ, той ще каже: „Много благодаря на този, който намѣри ключа на моето сърце, т. е. на моята каса, защото паритѣ ми бѣха досега заключени, и азъ не можахъ да ги използвамъ.“ Малко хора има въ свѣта, които грижливо пазятъ ключоветѣ на своето сърце и на своя умъ. Ключътъ на сърцето, това е Любовта. Човѣкъ може да говори много върху Любовта, но нѣма ли нейния ключъ, той нищо не знае. Всѣки човѣкъ, който е залюбилъ веднѣжъ, той вече е прѣминалъ отъ смъртъ къмъ животъ. Човѣкъ, който веднѣжъ е залюбилъ, той трѣбва да напише на ржката си: „Първиятъ моментъ на Любовта, това е вѣчния животъ и абсолютната вѣра.“ Истинскиятъ животъ не е нито въ богатството, нито въ славата, нито дори въ здравето, но той е въ Любовта.

Като се говори за Любовта, не се разбира обикновената любовъ на хората, която носи смъртъ, страдания и разочарования. Сжщо така не се разбиратъ и обикновенитѣ човѣшки чувства, защото всичко това е само малкъ прѣдговоръ къмъ Великата Божествена Любовъ, която носи вѣчния животъ, вѣчното щастие и блаженство. Съврѣменнитѣ хора казватъ, че вѣрватъ въ Бога че вѣрватъ и въ Христа. Не е въпросъ за вѣра; въпросътъ е за Любовта. Вѣрующия хора има навсѣкъждѣ по свѣта, но любещи хора нѣма. Свѣтътъ се нуждае отъ любещи хора. Безвѣрници хора, въ пълния смисълъ на думата, не сществуватъ. Всѣки човѣкъ, билъ той слабъ или

силенъ, все върва въ нѣщо; всѣки си има по единъ Господъ. Обаче, силни хора въ пълния смисълъ на думата, извънъ Любовта, не съществуватъ. Силенъ човѣкъ е само човѣкътъ на Любовта. Който люби, той никога не умира.

Често се говори за хората, че били силни или слаби, добри или лоши. Силниятъ и добриятъ човѣкъ е човѣкътъ на Любовта. Но и добриятъ човѣкъ носи съ себе си двѣ торби: въ едната торба крие лошото — за лошитѣ и неразумнитѣ хора, а въ другата торба крие доброто — за добритѣ и за разумнитѣ хора въ свѣта. Въ коя торба ще се бръкне, това зависи отъ самия човѣкъ. Човѣкътъ на Любовта, който разполага съ знание, той вижда, че Богъ еднакво царува и надъ доброто, и надъ злото. Всичко Нему служи. Който разбира Божия законъ, знае, защо злото е зло, и защо доброто е добро. Това сж сили въ живота, съ които Богъ еднакво работи. Съ злото Той ограничава хората, а съ доброто ги освобождава. Слѣдователно, съ това Богъ иска да каже на човѣка: „Ако вървишъ по птя на доброто, всѣкога ще те освобождавамъ; ако вървишъ по птя на злото, всѣкога ще те ограничавамъ“.

И тъй, доброто, това е сжботниятъ день. Христосъ не е разбиралъ сжботния день по буква, но Той е разбиралъ сжботния день по духъ, когато човѣкъ трѣбва да прави добро. Добро, обаче, е позволено на човѣка да прави всѣки день, всѣки моментъ. Сжботата е начало на Божествения день — начало на доброто въ свѣта.



Първиятъ човѣкъ, Адамъ, е ималъ съвсѣмъ друга форма отъ тази на сегашния човѣкъ. Първитѣ хора сж имали знания, тѣ сж били ясновидци и сж виждали нѣщата, които ставатъ не само въ настоящето, но и тия, които ще станатъ въ бждеще. Първитѣ хора сж боравили съ чистата наука; и това, което виждаме въ съврѣмненната математика, както и въ другитѣ отрасли на науката, е останало отъ тѣхъ. Съврѣмненната наука дължи на тия хора, които сж заминали отъ земята. Азъ подразбирамъ, че тѣ живѣятъ въ друга сфера, повисока отъ земята Нѣкой отъ тия хора живѣятъ на височина около 6,000 километра надъ земята; други живѣятъ на височина 10-15 хиляди километра надъ земята, а има такива, които живѣятъ и на 120 хиляди километра височина. Онѣзи пѣкъ, които живеятъ на слънцето, тѣ се явяватъ много рѣдко на земята. Обаче, всички тия сщества взиматъ колективно участие въ развитието на човѣчеството, понеже иматъ любовъ къмъ първичния човѣкъ.

У ч и т е л ь т ь .

ДУХЪТЪ НА НЕРОДЕНИТЪ*).

ЧИСТОТА ОТЪ ДРЕБНАВОСТИ.

За какво работите вие?

Едничко самс за насъщния хлѣбъ на собствената си фамилия? За увеличение на земнитѣ си богатства? За да си запазите общественото положение — или да придобиете такова? За да си спечелите име, и може би да добиете слава?

Или пъкъ за подобрене на условията на вашитѣ ближни — дори безплатно, безъ свидѣтелство, безъ удобрение отъ коя и да е страна?

Дали дребнаво себелюбие или непринудена самоотверженостъ е вашето подбуждение?

Защо имате семейство? Защо се оженихте?

Отъ копнежъ за щастие? Заради удоволствието и удобството, което си обѣщахте? Не сте ли се домогвали — макаръ при тъй наречената любовъ — главно до прѣимуществата, които бихте имали? Недѣйте казва, че сте го направили заради любовта, когато въ сжщностъ е било само заради самитѣ васъ — за удобството на вашето дребнаво, себелюбиво „Азъ“.

Моитѣ дѣца не ще бждатъ движени отъ подобни дребнави мисли. Само безкористни причини ще направляватъ всѣка една отъ тѣхнитѣ постѣпки. Слѣдствието ще бжде: най-голѣмо блаженство, което вие — и съ най-голѣмо напрежение на вашитѣ мозѣци — нито можете си прѣдстави.

Защо ядете — три, четири, петъ пѣти на день?

Ядете, за да живѣте и да бждете въ състояние по-добрѣ да работите — или работите и живѣте очевидно само, за да можете по-добрѣ и по-охолно да ядете?

Уреждате ли пиршества за вашитѣ приятели, като знаете, че тѣ ще ви ги връщатъ?

Съставляватъ ли все още кухненски рецепти на нови ястия, супи, баници, десерти една голѣма частъ отъ вашитѣ катадневни разговори и мисли?

Кухнята още ли ви е светилище, огнището, олтарьтъ, върху който вие правите кървави жертвоприношения на най-висшето, което боготворите?

Стомахътъ още ли ви е слънцето на битието, около което постоянно се движи цѣла система отъ множество врѣмена за ядене въ несмилаема дисхармония.

Тогава дребнавостта е (за жалостъ) вашата пѣтеводна звѣзда.

*) Вижъ „Житно зърно“, кн 2.

* * *

Защо се обличате?

За да покривате тѣлото си отъ промѣнчивостта на времето — което би могло да стане съ една прѣлестна простота?

Или за показъ на другитѣ, да върватъ, че вие сте нѣкой; за да се надувате въ разкошъ, че други не могат да го иматъ; да ви завиждатъ и да привлечатъ вниманието?

Така ли е? — Тогава вие сте роби на непостоянството и на модата. Азъ не искамъ да ви дотягамъ по-нататкъ. Останете си при вашата дребнавостъ, тѣфете се съ шапки и кордели и скъпи фусти. На васъ не мога да разчитамъ за една славна, свободна раса!

Защо имате една религия или една философия? Защо ходите въ черква или въ религиозни събрания?

Защото родителитѣ ви правятъ това? Защото е тъй прието? Защото ви дава богати възможности да правите познания? За да си осигурите едно резервирано мѣсто въ небето? Защото при нѣкоя церемония или прѣпълнена проповѣдь — споредъ чувствата — ви се струва, че сте примѣрни? Защото вашиятъ конкретенъ разумъ се радва на дефиниции, спекулации върху замъглени, далечни нѣща?

Нито една отъ тия дребнави причини не ми се вижда ясна. Само като изразъ на вътрешната ви божественостъ, като едно неудържимо желание, да възобновите вашата първична връзка съ Бога — религията и философията сж цѣнни, а не като една лъжлива външностъ.

Твърдѣ често дори и вашитѣ добродѣтели сж маскирани дребнави пороци. Нѣкои отъ васъ сж тъй добродѣтелни, че ставате нетъртими и мжките другитѣ съ вашето самодоволство. Истинската добродѣтелъ никога не нанаява.

Вие сте много добри — нѣкога, споредъ както се случи, когато сте добръ разположени, когато ви служи за нѣкоя особна цѣль. Ако ли наистина бѣхте добри, щѣхте винаги да сте такива, безъ изключение.

Вие сте добродѣтелни — при служебното събиране на пари.

Щедри сте — за да можете съ това да си спечелите нѣщо: любовъ, приятелство, почитъ, задоволство, признателностъ.

Вие сте много радостни — когато всичко ви е по угодата.

Духовити сте — все едно, кои чувства обиждате, само и само да ви смѣтатъ за шеговитъ. Вашиятъ хуморъ прави смѣшна самата ваша нищожна личностъ.

Вие обичате хубаво да завършите работата си — за да блѣснете, за да ви уважаватъ по-вече.

Вие се възхищавате отъ хубавото въ музиката, въ всѣко изкуство — съ едничкото желание: да я притежавате за своя радостъ и величие. Което има вашиятъ съперникъ или е произвелъ, не може, разбира се, да бжде красиво.

Вие копнѣте за духовно развитие — не за да можете да помагате на други, а за да ви даватъ помощъ, за да станете

по голѣмъ отъ другитѣ — не за да служите на свѣта, а за да властвувате и да печелите влияние.

Азъ познавамъ по добръ подбудителнитѣ ви причини. Не подцѣнявамъ ни одного отъ васъ. Но вие трѣбва сами себе си да познавате: вашето нисше азъ (личността) — прѣди всичко съ всички нейни дребности — прѣди да познавате вашето Висше Азъ (Божественото).

Защо говорите тъй много?

За врѣмето, за вашето здраве, за яденето си, за работата си, а най-вече за другитѣ. За людие, които познавате — но обикновено не познавате и за всѣкакви нищожни дребности?

Дали това е навикъ, който не можете да обуздаете? Не можете ли да се издигнете надъ степенъта на бѣбрешитѣ деца? Детското бѣбрење е невинно — вашето сжщо ли е тъй невинно? Когато клюкарствувате? Когато разпространявате нѣкоя клюка за приятели или чужди? Знаете ли причинитѣ имъ, мжчнотиитѣ имъ, поученията, които добиватъ, какво извличатъ отъ борбитѣ, които трѣбва да водятъ? Ако ли знаехте това, вий не щѣхте да говорите по тоя начинъ.

Нѣма ли нѣщо по-умно отъ това да говорите, г о в о р и т е? Вие си губите врѣмето. силата, случая, да чуете мждрия и милъ гласъ на истинската си сжщина.

Вие дори не знаете, че има подобенъ гласъ? Защото говорите твърдѣ много. Защото сте винаги заети съ вашето дребнаво азъ и неговитѣ земни желаня!

Дѣцата на моята идеща раса ще познаватъ гласътъ на своята съкровена сжщностъ, и ще го разбиратъ, и ще обичатъ да го слушатъ.

И тогава. . . не забравяйте, че тонътъ е творчески. Говорътъ е творческа сила. Изявениятъ миръ биде сътворенъ чрѣзъ Божието слово. Тъй творятъ и вашитѣ думи.

Всѣка дума, която вие произнасяте, всѣки звукъ, който издавате, образува трептения въ физическия етеръ.

Кжде спиратъ тѣ и кога? Никждѣ — и никога. Тѣ . . . проникватъ навънъ, навънъ и нататѣкъ, все по-нататѣкъ. Вашето бѣрборене и дрѣнкане безпокои хармонията на цѣлия свѣтъ. И още подиръ цѣли вѣчности ще може да се прослѣди, до като се върне пакъ при самитѣ васъ.

По-добрѣ мълчете, отколкото да злоупотрѣбавате съ тая можща творческа сила въ безсмислени, безчувствени, безполезни, безцѣлни, безкрайни брѣтвежи.

Защо живѣете вие и къмъ какво се стрѣмите?

Мислите ли наистина, че нѣма причина за такива събития като животъ и смъртъ? Мислите ли, че това сж случайности! Или въобще не мислите ли върху това?

Живѣете само, защото не можете да го промѣните, и се стрѣмите, безъ да знаете, за що? Плашитѣ се отъ смъртъта, отъ страхъ, да не изгубите живота и съ него всичкото ваше имане и „самосъзнание“?

Ще дойде време, когато ще разберете, ч вашият собствень животъ е в ъченъ.

Тогава вашата малка „сжщина“, онази дребнава сжщина съ всичката своя изолираностъ, ще ви се види една неудобна тежестъ, която е прѣчила на вашия растежъ.

По-добрѣ е да захвърлишъ тази тежестъ, до като сте още живи, както го наричате в и е; защото смъртъта не ще ви освободи отъ нея.

Освободете се отъ себе си. Тогава вие наистина ще живѣте — и то всѣкога въ непрѣкъснато съзнание.

Може би мислите, че не ви е позволено да го опитате — макаръ и да иматъ основание животътъ и смъртъта?

Вие човѣци — създадени по подобие Божие — вървате ли, че можете да му приличате безъ всезнание? Вие сте Той — само съ заспали, неразвити сили. Ала чрѣзъ вашата дребнавостъ ограничавате Неговото развитие.

Изслѣдвайте! Мислете! Знайте! Събудете вашитѣ спящи сили! Станете всемогъщи и всезнаючи! Никой изразъ на живота не е важенъ въ такава степенъ, нищо не е голѣмо въ такава степенъ, че да надраства вашето разбиране. Нѣма тайна въ всемира, която да не познаете!

Надрастнете вашата дребнавостъ!

Строшете веригитѣ които прѣчатъ на вашето развитие: вашитѣ играчки — навици и въображаеми дългове, вашитѣ безсмислени клатушкания въ обикновенното, вашиятъ страхъ да се издигнете надъ окръжжачитѣ, вашиятъ страхъ отъ всичко и отъ всички.

И всичко, що принадлежи къмъ нисшето азъ (личността), трѣбва да си върви. Тогава и само тогава ще се прояви съкровената, висшата сжщина (Божественото).

Работете и не се отчайвайте!

Дори и най-голѣмиятъ безумецъ ще стане орждие въ ржцѣтъ на Великия Майсторъ, който иска да изрази славата си въ всѣко създание.

Побързайте съ вървежа на своето развитие.!

Тогава ще ускорите идването на моята жизнерадостна безстрашлива раса!

Споредъ положителната религия' за да вървятъ работитѣ на човѣка добрѣ и въ материалния' и въ духовния' и въ Божествения свѣтъ, той трѣбва да бжде свързачъ съ козмичния човѣкъ.

Учительтъ.

А. Т.

Най-скжпоцѣнниятъ даръ.

(Изъ книгата: „Раби бенъ Аоръ“)

Съ много съкровища е надарилъ Всеблагиятъ човѣка — говорѣше Раби бенъ Аоръ на ученицитѣ си

Погледнете вашата ржка! — Колко умна, сржчна, мощна и колко прѣкрасна е човѣшката ржка.

Погледнете я, когато тя играе върху струнитѣ на лирата; когато работи съ длетото на ваятеля, съ четката на художника.

Попитайте работника на полето и майстора отъ работилницата: за колко би далъ той своята ржка!

А помислете, какво чудо и какъвъ даръ неоцѣнимъ, о ученици, сж вашитѣ уши, вашитѣ очи!

Попитайте оглушелия, попитайте ослѣпѣлия — тѣ сж, които добрѣ знаятъ това.

А вашиятъ разумъ — тоя дивенъ свѣтилникъ на човѣка!

Никой царски синъ тѣй не е обдаряванъ отъ своя любящъ баща, както Прѣвеликиятъ вашъ Отецъ ви е обдарилъ. . .

Даръ по безцѣненъ и отъ разума далъ е Той човѣку. За тоя безцѣненъ даръ искамъ днесъ да ви говоря, за да го познава всѣки и цѣни като най-вѣрховно благо.

Това е нѣжното чутѣе на душата къмъ божественото —

Къмъ божествената любовъ и истина.

Къмъ божествената правда.

Къмъ божествената красота.

Това е тайнствениятъ свѣтилникъ въ олтаря на душата, що освѣтлява пѣтя ѣ къмъ Бога!

Тъмнина, страдание и гибель очакватъ душата, която блуждае далечъ отъ Бога и се отдалечава отъ Него.

Затова Вселюбящиятъ дарува на душата тоя безцѣненъ даръ -- нѣжното чутѣе къмъ божественото: за да не пропадне тя въ лабиринта на своитѣ блуждания и странствувания далечъ отъ Него; винаги да може да намѣри пѣтя къмъ Неговата свѣтлина и Неговия миръ.

Погледнете малкото дѣтенце — какъ радостно се усмихва то на цвѣтето. Какъ се радва на свѣтлината, на красотата, на тоноветѣ. — Въ него говори нѣжното чутѣе къмъ божественото!

А какъ-трепти отъ вълнение и блаженство пробудилата се душа прѣдъ всѣки образъ на божествената любовъ, истина, правда, красота! Съ каква велика радостъ я облъхватъ тѣ! Какъ ги жадува и слѣдва!

Тѣ постоянно ѣ говорятъ за прѣдвѣчната ѣ родина.

За великото, вѣчното, непостижимо прѣкрасното.

За Вселюбящия, за Неговата любовъ и мждростъ. . .

О братя, не забравяйте най-безцѣнния вашъ даръ!

Най-дивното цвѣте е той въ тайнствената градината на душата!

Най голѣмата ви грижа нека винаги за него бжде — да не-
псърне и повѣхне. Да расте и разцвѣтѣва !

А за това, помнете винаги, едно е нужно прѣди всичко: чистота.

Чисто да бжде вашето тѣло като лилия — храмъ свещенъ е то!

Чиста да бжде вашата душа — за да прѣбждва Богъ въ нея.

Чисти желаня, чисти мисли, чисти дѣла — това е нужно, за
да расте и цвѣти дивното цвѣте на най-великия Божи даръ.

Блажена е душата, която откърми и възрастне това дивно
цвѣте.

Защото — о братя мои — заради него ви обичатъ свѣтлитѣ
духове, бдятъ около васъ и ви помагатъ.

Чрѣзъ него самъ Вселюбящиятъ въ васъ живѣе!

Блажена е душата, която е откърмила и възрастила това
дивно цвѣте.

Защото тя вече е при Бога, тя е прѣдъ вратата на неговото
царство на Блаженството и Красотата

Миръ и радостъ ще я прѣизпълнятъ — велика, неизказѣаема
радостъ!

Въ сили и красота сама ще възсияе. . .

Помнете, о братя мои, най-скжпоцѣния вашъ даръ! Мислете
за него!

И нека прѣвеликата благодарностъ изпълня винаги душитѣ ви
къмъ Прѣдвѣчния и Вселюбящия.

Седиръ

Седемътѣхъ мистични градини*).

Мисля, че е полезно да прѣдложя на читателитѣ на тоя ма-
лъкъ трудъ нѣкои опжтвания за пжтя на човѣка къмъ Бога и по-
специално за по-тѣсния пжтъ на съвършеното ученичество. Считамъ
за тѣй необходимо точното познаване на евангелския духъ, че бихъ
желалъ да изложя една слѣдъ друга всички извѣстни системи за вж-
трѣшния животъ, тѣхнитѣ отгнѣнци тѣхнитѣ илюзии. Но за цѣлѣта
ще сж нуждни томове. И вѣнъ отъ това, и да разполагахъ съ всички
библиотеки, би ли могълъ да разбере всички тѣзи теории. Защото
когато цѣлокупната природа се издига къмъ съвършенство, нѣма двѣ

*) Съкратенъ прѣводъ на избрани мѣста отъ книгата съ сжщото
заглавие.

сщества, които да вървятъ точно по сщия пжть. Мисълта се колебае безъ почивка отъ конкретното къмъ абстрактното, отъ частното къмъ общото, отъ индивидуалното къмъ всемирното; и тя търпи непрѣстанно влиянието на срѣдата, на атавизма, на наслѣдствеността, на възпитанието, на примѣра, на по-тъмнитѣ течения. И тихиятъ зовъ на живото Провидѣние се смѣнява въ душата съ нощъ. И послѣ, понеже трѣбва да живѣемъ на земята и най-възвишенитѣ ни движения се завършватъ съ дѣйствия, по какво трѣбва да оцѣняваме една система, ако не по плодоветѣ ѝ.

Нѣма никой човѣкъ, който като отиде до глжбинитѣ на душата си, да не намѣри присѣтствието на една висша реалностъ: той знае, че тя сществува. Единъ траенъ животъ живѣе въ насъ: първо, Божествената душа послѣ тѣлото, подъ което се разбира не само физическото тѣло, но и всички други тѣла; и по срѣдата е човѣшката личностъ, която се изпълва послѣдователно съ познание, любовъ, умраза, воля; тя слиза отъ божествената душа къмъ врѣмнатата материя и се изкачва обратно.

При разнитѣ методи за душевния растежъ едни се грижатъ за листата, други за стѣлото, трети измѣняватъ срѣдата, Христовиятъ методъ се грижи за сока. Има разни методи за свързване съ божествения свѣтъ. Едни отъ тѣзи методи сж недостатъчни, понеже събуждатъ само мѣстни, относителни сили и даватъ слаби резултати. Но има другъ методъ; и хората на този методъ се занимаватъ изключително съ подпомагане на своитѣ братя да чуятъ зова на Христа, на божественото.

Разказитѣ на напрѣднатитѣ сщества оставатъ за мнозина неразбираеми. Голѣмо разстояние има между най-голѣмата човѣшка чувствителностъ и чувствителността на ученика, у когото Богъ работи непосредствено. Това не е само разлика по размѣръ, но и по качество. Трѣбва да прибавя, че отъ тѣзи, които се подвизаватъ въ съвършения животъ, твърдѣ малцина влизатъ въ истинската мистична областъ; повечето отъ тѣхъ оставатъ на границата.

Евангелието посочва съвършенството за всѣко състояние, въ което човѣкъ може да се намира: като управителъ гражданинъ, слуга, съпругъ, родителъ, дѣте, работникъ, артистъ, ученъ и пр.. Този съвършенъ животъ е мистичниятъ животъ. Мистичниятъ животъ има двѣ страни: отъ една страна усилието, а отъ друга страна — дарѣтъ. Първата страна е борбата, втората — съзерцателниятъ животъ, прозрѣнието; тая втората страна е винаги даръ, защото въпрѣки героизмътъ на доброволно упражняванитѣ добродѣтели, заслугитѣ, които тѣ ни допринасятъ, си оставатъ нула въ сравнение съ най-малката благодатъ, пратена отъ Бога.

При другитѣ методи царува правдата; тамъ царуватъ психичнитѣ закони, аналогични на физическитѣ. Това е царството на кармата. Но мистикътъ работи чрѣзъ любовта, и по този начинъ той излиза надъ закоча за кармата. Поради дълбокото си разбиране на Христа, той излиза надъ този законъ. Неговата любовъ му казва, че той никога не е дѣйствувалъ достатъчно, и вслѣдствие на това усърдие, което надминава правилото, закона, Небето му отпуска даромъ

благодать: даръ за изцѣление, пророчество, непосредствено познаване на душитѣ, на земнитѣ и небеснитѣ нѣща.

Днесъ има общо недовѣрие къмъ вжтрѣшния животъ, и по закона за равновѣсието трѣбва да се надѣваме, че въ 20. вѣкъ ще се види разцѣвтѣване на едно духовно схващане, много по-близко до първоначалното схващане на Евангелието.

Исусъ никога не говори за вжтрѣшнитѣ явления, които носи горещата религиозностъ. Той говори главно за дѣлата: за дѣлата на милосърдието, за чиститѣ намѣрения и за самоотричането. Да чувствуващъ, да мислишъ, да желаешъ и да дѣйствуващъ — за Христа всичко е една единствена постѣпка. Материи, форми, видове, есенции, субстанции, етеръ, богове и пр., за Христа всичко това е само едно нѣщо: Ж и в о т ѣ т ѣ .

Нашето съзнание класифицира, синтезира нѣщата, но Христосъ не се обръща къмъ тази или онази наша способностъ, но на централното съзнание. Той иде при насъ отъ Единния животъ и ни показва Единния животъ и се изразява съ езика на Единния животъ. Ако той прави понѣкога различия, това е поради нашето кжсогледство, но Той вижда Цѣлото. Въ сжщото врѣме, когато говори, Той обича и реализира. Затова ученицитѣ му трѣбва да живѣятъ въ единство. Прѣпълнени съ нѣжностъ, съ опитността на вжтрѣшното свързване съ Божествения свѣтъ, тѣ трѣбва всѣка минута да се самоотричатъ, да помагатъ и да страдатъ съ радостъ отъ любовъ къмъ своя Учителъ.

Въ минутата на самоотричането вие ще познаете Единството.

Свѣтлината обгрѣпа всички сжщества; всички се родиха дѣца на Бога; но повечето сж станали разточителни дѣца. Но и тѣзи послѣднитѣ въпрѣки всичко и безъ да знаятъ, вървятъ къмъ Бащиния домъ. Свѣтътъ е единъ лабиринтъ, чиито най-криви пѣтеки водятъ къмъ центъра. Пѣтниците въ всѣки случай сж отговорни за всѣко закъснѣване.

Небето е мощна Свѣтлина, която оживѣва всичко. Тѣсниятъ пѣтъ се изкачва по скалитѣ на мистичната планина. Дѣйността на божитѣ служители можемъ да наречемъ духовно земледѣлие, тѣй щото всѣки, който работи за божественото, е градинарь. Нашитѣ работници тукъ възпроизвеждатъ грижитѣ, които полагаатъ ангелиитѣ за нивитѣ на своя Учителъ, защото нищо не сжществува долу, което да не е било по-рано горѣ. Учителътъ има единъ чудесенъ замъкъ. Той има 7 градини. Колкото отиваме по нагорѣ, толкозъ градинитѣ сж съ по малко работници и съ по-трудна работа. Тѣзи градини зависятъ една отъ друга и въ красотата на една отъ тѣхъ чувствуваме състоянието на всички други. Тѣй че, и най-скромниятъ отъ работницитѣ трѣбва да помни постоянно, че най-малкото негово прѣнебрѣжение се отразява злѣ на цѣлата работа. Нѣкоя слабостъ, която азъ си позволявамъ тукъ, може би прави възможно едно прѣстѣпление на другия край на свѣта, или може би въ нѣкой слѣдующъ вѣкъ ще попрѣчи за създаването на нѣщо красиво.

Въ първата градина се намиратъ тѣзи, които сж привързани само къмъ външнитѣ форми на религиитѣ.

Въ втората се намиратъ тѣзи, които се молятъ, само когато неотложна нужда ги подтиква къмъ това.

У обитателитѣ на третата градина е родено желание за усъвършенствуване.

Въ четвъртата градина живѣятъ тѣзи, които сж взели въдушевено рѣшение да служатъ на Бога.

Но тѣзи въ петата градина сж съвсѣмъ внимателни да не си позволяятъ най-малката погрѣшка.

Работниците въ шестата градина сж винаги готови на всички жъртви.

И най-сетнѣ, тѣзи отъ 7. градина сж истински бѣднитѣ, които съвсѣмъ забравятъ себе си въ работа за Бога.

Вие знаете, мили приятели, че не дѣлата прѣцѣнява мѣдритѣ Сждия, но нашитѣ мотиви. Ние се класираме сами въ една или друга градина споредъ качеството на любовта и на второ мѣсто споредъ нашитѣ дѣла. Любовта, която човѣкъ чувствува къмъ Бога или ближния, остава призракъ, ако човѣкъ не ѝ даде животъ чрѣзъ дѣйствиe; и нѣшитѣ най-милосърдни дѣла оставатъ мъртви, ако не ги оживи любовта.

Затова пазете се отъ подводнитѣ скали, дѣто се трошатъ всички ладии. Голѣмъ частъ отъ спиритуалиститѣ сж само въображение и утописти, у които чувството за реалното е затжпено или волята — атрофирана.

По-голѣмата частъ отъ християнитѣ сж само по име такива; тѣ никога не мислятъ за Бога, нито за нуждающитѣ се отъ помощъ. Тѣхнитѣ занимания сж насочени къмъ врѣменното. Гѣ трѣбва да излѣзатъ отъ тази инертностъ, безъ да ги принуждаваме. Богъ приема само сърцата, които идатъ доброволно. Трѣбва да се говори на тѣзи хора съ гърпѣлива благосклоностъ. Трѣбва да имъ помогнемъ да видятъ, че доброволното лишение отъ едно удоволствие въ полза на единъ скърбящъ струва повече, отколкото външното почитание на Бога. Трѣбва да имъ дадемъ прѣди всичко добъръ примѣръ и то съ веселъ и засмѣнъ видъ. Щомъ видите и най-малкото имъ усилие и желание, научете ги на разумнитѣ усилия; всѣка вечеръ да правятъ прѣгледъ на живота си прѣзъ деня и да видятъ направенитѣ грѣшки; да сравняватъ днитѣ, седмичитѣ, мѣсецитѣ.

* * *

Работниците отъ втората градина чувствуватъ нужда да се молятъ. Това имъ е по вкуса. Но молитвата имъ е често набожна мечтателностъ и често прѣнебрегватъ дѣйността. Тѣ не обрѣщатъ достатъчно внимание на малкитѣ грѣшки. А пъкъ онзи, който не е вѣренъ въ малкитѣ нѣща, нѣма да е вѣренъ и въ голѣмитѣ. Работата въ тази градина и въ слѣдчата се състои въ изработването на една статуя, която по възможностъ най-много да прилича на формата на Словото. Въ 4 градина слиза свѣтлината на благодатъта и оживѣва тая статуя. Начинающиятъ ще си опредѣли начинъ на работа: дисциплина на часоветѣ, дисциплина морална, дисциплина умствена чрѣзъ всѣкидневно

употрѣбление на медитацията. Усърдието прѣзъ този периодъ е хладно и вниманието повърхностно.

Ако имате случай да се занимавате съ хората отъ втората категория, създайте имъ навикъ да мислятъ често за Първичната Причина.

* * *

Въ третата градина работятъ тѣзи, които сж взели окончателно рѣшение да служатъ на Бога Тѣ слѣдватъ по-строга дисциплина; прѣмахнали сж ненужнитѣ думи и грижи. Тѣ ще се ползватъ, ако насочатъ съзнанието си къмъ правене добро, молитва, послушание, трудъ, внимателностъ, вжтрѣшна радостъ, нѣжностъ и пр. Всѣки мѣсець могатъ да размишляватъ върху една отъ тѣзи добродѣтели. Тѣ могатъ да се посвѣтватъ да издигнатъ мисълта си къмъ Първичната Причина винаги, когато сж свободни.

* * *

Четвъртата градина е най важната. Това сж добри работници, издрѣжливи на умора; тѣ не пестятъ усилията си. Желанието да угодятъ на Бога е прѣвишило въ сърцето имъ грижата за личнитѣ имъ интереси. Но тѣхното усърдие е повече горещо, отколкото чисто. Тѣ често сж забѣлежителни личности: оратори, писатели, администратори; тѣ привличатъ вниманието на обществото и често ставатъ знаменити. Тѣ оставатъ въ тая градина, понеже се привѣрзватъ къмъ собственитѣ си таланти

* * *

Въ петата градина сж тѣзи които сж реализирали единство въ живота си Работнитѣ въ тая областъ не се ограничаватъ само съ лишаване отъ извѣстни праздни наслади; щомъ могатъ да облекчатъ страданията на околнитѣ, тѣ се чувствуватъ щастливи Тѣхната енергия се прониква отъ едно спокойствие; тѣ умѣятъ да съхраняватъ вжтрѣшното уединение всрѣдъ шума на външния животъ; смирението имъ прилича на това на ангелитѣ Умътъ и желанието имъ не си противоречатъ вече По този начинъ тѣ съ най-прости срѣдства постигатъ най-голъми резултати. Тѣ сж готови винаги да дадатъ своитѣ заслуги на други; Небето имъ помага Тѣ постоянно се стрѣмятъ къмъ Царството Божие, и поради чистотата на намѣренията имъ, дѣлата имъ принасятъ плодове, както въ настоящето тѣй, и въ бъдещето. За да работи човѣкъ въ петата градина, трѣбва да прѣбивава въ непрѣстанна молитва, да проявява неизмѣнно търпѣние, да иска нова работа, когато завърши старата и да е получилъ отъ Него вжтрѣшния миръ.

Този миръ прѣставлява първото облѣхване на Духа Постепенно Той ще се прояви въ васъ и ще прѣчисти храма. Вие ще влѣзете въ свѣрхфизичното виждане, ще има-

те небесни прѣживѣвания. Ще прѣживѣете реалността на божественния свѣтъ; ще гледате нѣщата лице съ лице, и Утѣшителътъ ще ви прѣдстави образа на Абсолютното, — образъ, приготвенъ специално за васъ.

* * *

За да влѣзе въ шестата градина, човѣкъ трѣбва да прѣживѣе едно трето слизание въ ада, една трета вжтрѣшна смъртъ, една трета нощъ; слѣдъ прѣживѣването на тѣзи нѣща иде великолѣпенъ изгрѣвъ. Ангелитѣ често посѣщаватъ душитѣ, които сж на този изпитъ. Тѣ отварятъ очитѣ имъ за свѣрхземното и изпълняватъ молитвитѣ имъ. При тѣзи изпитания смирението се задълбочава и любовта се прѣчиства. Но при тая степенъ, както и при всички други, може да не се случи нищо необикновено, и затова единственитѣ бѣлзи за степенята сж чистотата на желанието и усърдието въ дѣйността.

* * *

Седмото състояние можете да си го прѣдставите съ слѣдната картина:

Ангелитѣ ще зпалятъ въ сърцето ви една тѣй гореща любовъ, че ако въ началото трае повече отъ нѣколко минути, вие бихте умрѣли. Това сж първитѣ признаци за единението, за трансформирането на съзнанието отъ човѣшко въ божествено. Това е истинското норовораждане, за което Христосъ говори на Никодима. Богъ отваря своитѣ съкровища на градинаря и изпълнява прѣдварително всичкитѣ му желаня. Такъвъ човѣкъ се държи въ равновѣсие между относителното и абсолютното. Само той има право да каже: „Азъ съмъ послѣденъ, азъ съмъ нищо, азъ не мога нищо“. Той може да излиза въ врѣмето или да влиза въ вѣчното, споредъ желанята си. Той е свободниятъ човѣкъ. Индиферентенъ е къмъ собствената си сждба, грижи се единствено само да разпространява доброто, даже и ако трѣбва да изпита за такъва сѣидба и вѣкове страдания. Земята носи винаги поне одного отъ тѣзи сжщества, за да заличава развалата. Никой не може да ги види, освѣнъ тѣзи, които слѣдватъ тѣхниятъ пжтъ.

Това е тѣсниятъ пжтъ, но той е тѣй бѣлъ, тѣй свѣтълъ! Той е сжщеврѣменно най-кжсиятъ. Този, който върви по този пжтъ, може да си каже: „Любовта на всѣкиго приемамъ като даръ отъ Бога. Ще обичамъ въ другитѣ Бога, ще ги обичамъ като сжщества, въ които Богъ прѣбивава. Нѣма да се тревожа за сждбата си нито тукъ, нито въ невидимия свѣтъ, нито въ вѣчността. Раятъ не е ли въ служене на Бога? И мога ли да бжда щастливъ, ако едно сжщество страда нѣкждѣ? Небето не ми ли обѣща да изпълнява всички мои желаня, ако върша Неговата воля?“

Изслѣдванията на Гурвича*).

Отъ двѣ години насамъ сж напечатани нови статии отъ професоръ Гурвичъ и ученицитѣ му върху тѣй нареченитѣ отъ него „митогенетични лжчи“**) Тѣй е нарекъль той лжчитѣ, които е констатиралъ изпърво въ коренитѣ на лука и послѣ у много растенія и животни. Отъ около двѣ години той е прѣмѣстенъ отъ Симферополь въ московския университетъ, дѣто работи усилено по този въпросъ съ голѣмъ кръгъ ученици.

Гурвичъ констатира присѣтствието на митогенетичнитѣ лжчи чрѣзъ тѣй наречената отъ него „индукция“: когато насочимъ отъ извѣстно разстояние върхче на луковъ корень къмъ другъ такъвъ корень, ще видимъ, че броятъ на митознитѣ фигури (фигуритѣ при клѣтъчното дѣление) се увеличава. Тая енергия, която излиза отъ първия корень и влияе на втория, Гурвичъ нарича митогенетични лжчи, а самото влияние — индукция. По броя на митознитѣ фигури се сжди за силата на индукцията. Коренътъ, който влияе се нарича индукторъ, а вториятъ — детекторъ. Когато индукторътъ и детекторътъ сж отъ сжщия видъ (напр. лукъ върху лукъ) имаме хомоиндукция; въ противенъ случай — хетероиндукция. Когато индукцията е взаимна, имаме мутуиндукция (отъ мутуалъ — взаимно).

Разбира се, при своитѣ опити Гурвичъ паралелно равилъ и контролни опити: на страни поставялъ отъ сжщия материалъ, който служилъ и за детекторъ, само че безъ да го излага на индукция. Съ такива контролни опити изпъква разликата.

Тукъ ще изложи нѣкои отъ новитѣ изслѣдвания на Гурвича и ученицитѣ му и ще кажа нѣколко думи за тѣхното значение.

Митогенетичнитѣ лжчи на кръвта.

Въ първо врѣме отъ животнитѣ били изслѣдвани само личинкитѣ на жаби. Затова изпъкналъ въпроса, дали и възрастнитѣ животни изпушатъ митогенетични лжчи.

Опити въ това направление били прѣдприети отъ самия Гурвичъ заедно съ Лидия Гурвичъ. Тѣ правили опити съ кръвь отъ жаби и то или съ кръвь въ обикновения си видъ или пѣкъ прѣдварително разрѣдена съ физиологиченъ разтворъ. Изслѣдвали митогенетичното дѣйствие на тая кръвь върху луковъ корень. Резултатътъ и въ двата случая билъ положителенъ, т. е. било установено, че кръвьта изпуща митогенетични лжчи.

Послѣ изслѣдвали направо митогенетичното дѣйствие на циркулиращата въ тѣлото кръвь. За цѣльта прѣдприели опити съ голѣмата коремна вена (Vena abdominalis), и пакъ съ положителенъ ре-

*) Видъ списание „Житно Зърно“, год. III, кн. 4 — 5.

**) Видъ сп. „Archiv für Entwicklungsmechanik“, 1923 — 1927 год.

зултатъ. За да се докаже, че главно кръвта има индуктивно дѣйствие, а не толкозъ стѣнитѣ, били правени опити съ праздни вени съ отрицателенъ резултатъ.

Съ тѣзи опити се установило, че циркулиращата кръвъ изпуща митогенетични лъчи и че стѣнитѣ сж прозрачни за тѣзи лъчи. Споредъ Гурвичъ послѣдното е важенъ фактъ, отъ който могатъ да се извадятъ по-нататъшни заключения.

А. Н. Соринъ, (който е ученикъ на Гурвичъ, както и тѣзи, които споменавамъ по-долу) продължилъ въ лабораторията на Гурвичъ изслѣдванята върху кръвта. За детектори избралъ луковъ коренъ и квасни гжбички. Той освѣнъ че повторилъ съ успѣхъ опита на Гурвичъ съ коремната вена на жабата, но сжщия положителенъ резултатъ далъ и опитътъ съ индуктивното дѣйствие на една артерия (*Arteria femoralis*). Отъ опититѣ му се установило, че индуктивно дѣйствие има само кръвъ, богата съ кислородъ. Соринъ казва, че всѣки окислителенъ процесъ въ организма се придружава съ отдѣляне на митогенетични лъчи. Това потвърждава изслѣдванята на Райхенбаха, че освѣнъ въ разнитѣ други случаи, още и всички химични процеси се придружаватъ съ изобилно отдѣляне на одична свѣтлина.

Митогенетичнитѣ лъчи на нервната система

А. В. Аникинъ изслѣдвалъ презъ 1920 и 1926 година нервната система като източникъ на такива лъчи. Опититѣ правилъ съ личинкитѣ отъ аксолотлъ*). Той взелъ личинки 2 — 3 дена прѣди излюпванетоъ имъ. За цѣльта приготвилъ емулзия отъ нервната система на личинката; пълната съ емулзия стъклена тръбичка поставилъ въ индукционния апаратъ на проф. Гурвичъ. За детектори вгелъ лукови корени. Опитътъ далъ положителенъ резултатъ. Мозъкътъ на възрастни екземпляри не проявилъ индуктивно дѣйствие.

Митогенетични лъчи у едноклѣтъчнитѣ организми.

Такива е изслѣдвалъ М. А. Баронъ. За обектъ на изслѣдванята си той избралъ бирената квасна гжбичка *Saccharomyces ellipsoideus*. Опитътъ установилъ, че кваснитѣ гжбички изпущатъ митогенетични лъчи.

Прѣди М. А. Баронъ за детекторъ си служили изключително съ луковия коренъ. Но слѣдъ изслѣдванята му почнаха, както той, така и други да употрѣбаватъ за детекторъ кваснитѣ гжбички. Методътъ съ кваснитѣ гжбички има нѣкои прѣимущества: простота на метода, възможность да имаме резултатъ слѣдъ три-четирч часоно траене на опита, независимостъ отъ влиянието на годишнитѣ врѣмена.

*) *Axolotl* (извѣстенъ подъ името *Siredon pisciformis*) живѣе въ Мексико. По-рано се смѣтала като самостоятелна Форма, понеже достига до полова зрѣлость, но сега се смѣта като ларвена фаза на американското земноводно *Amblystoma*. Тая ларвена фаза при извѣстни условия може да достигне полова зрѣлость, прѣди да стане възрастна форма.

Затова методътъ съ квасни гъбички почва да измѣства въ много случаи метода съ луковия корень. Обаче, и самиятъ М. Баронъ признава, че има нѣкои случаи, при които кваснитѣ гъбички не могатъ да замѣнятъ луковия корень

Баронъ правилъ три вида опити:

1) Индукция на квасни гъбички върху луковъ корень. При тѣзи опити кваснитѣ гъбички трѣбвало да се държатъ въ по-топла срѣда, защото тя е по-благоприятна за тѣхното развитие. Ето защо се явило нужда отъ специаленъ апаратъ, въ който били поставени. Кваснитѣ гъбички били поставени на нѣколко милиметра отъ луковия корень.

2) Индукция на емулзия отъ луково дънце върху квасни гъбички.

3) Взаимно индуциране на квасни гъбички. Опитътъ билъ правенъ въ термостатъ при температура 52° С. Дветѣ купчинки квасни гъбички се поставятъ на разстояние 28 милиметра една отъ друга върху прѣдметно стъкло, а трета контролна купчинка малко по-на-страни върху сжщото прѣдметно стъкло. Въздухътъ билъ умѣрено снабдяванъ съ водни пари. Опитътъ траялъ 4 часа, въ нѣкои случаи 8-9 часа. Всѣки два часа се вземала проба отъ културата за изслѣдване. Резултатътъ отъ тритѣ вида опити билъ положителенъ: било констатирано митогенетичното дѣйствиe на кваснитѣ гъбички.

Митогенетични лъчи у растителния зародишъ.

Опити съ растителенъ зародишъ били правени отъ Г. Франкъ и С. Салкинъ, Опитътъ установилъ, че растителниятъ зародишъ изпуска митогенетични лъчи. Слѣдъ това тѣ употребили етиолирани зародиши, получени чрѣзъ посаждане на слънчогледови сѣмена на тъмно и държани тамъ 7 дена. Получили се блѣдни и дребни зародиши съ жълти семедѣли.

Етиолираниятъ зародишъ проявявалъ сжщата индукционна сила.

Правени били отдѣлно опити съ първичнитѣ листа на зародиша, послѣ съ семедѣлитѣ му. Тѣзи опити установили индукционната имъ сила. Опититѣ съ семедѣлитѣ установили, че митогенетичнитѣ лъчи сж въ главна връзка съ централното лико-дървесно снопче на семедѣлитѣ.

Заклучение.

Отъ тѣзи изслѣдвания се вижда, че митогенетичнитѣ лъчи не сж нѣщо единично, спорадично въ организоваия съѣтъ, но че сж едно общо явление. Почти всички сжщества и всички тѣхни органи изпусчатъ митогенетични лъчи, само че съ различна интензивность.

Това вече говори, че тѣзи лъчи иматъ голѣмо значение при жизненитѣ процеси. Ето защо официалната наука съ изслѣдванията на Гурвичъ влиза вече въ една нова фаза: всички физични процеси: дишане, хранене, размножаване, нарастване, движение на соковетѣ и пр. се изслѣдватъ вече отъ едно по-дълбоко гледище.

Съ тѣзи изслѣдвания на Гурвичъ се само потвърждава една отдавна извѣсна окултна истина. Отговорете старитѣ и нови съчинения по окултната наука, и тамъ на всѣкъждѣ се говори за тѣзи лъчи! Между многото други нали и Райхенбахъ ги доказа експериментално не само у организмитѣ, но и у кристалитѣ, небеснитѣ тѣла и пр? Това не е ли одичната сила на Райхенбаха съ новоиме? Ето защо тѣзи изслѣдвания на Гурвичъ все повече хвърлят мостъ между официалната и окултната наука. Но нѣкой ще каже, че изслѣдванията на Гурвичъ още не потвърждаватъ всички окултни истини. Но важно е слѣдното: Окултната наука чрѣзъ свои методи на изслѣждане дохожда до едни истини, до които послѣ дохожда и официалната наука. Това говори вече за точността на методитѣ, съ които си служи окултната наука.

Съ знанието на тѣзи по-висши енергии у организмитѣ и цѣлата природа се отварятъ широки хоризонти за изслѣждане. А като вземемъ прѣдъ видъ фактитѣ, които говорятъ въ полза на неоламаркизма (за психичния факторъ при еволюцията и при биологичнитѣ явления), ние вече виждаме, че биологията влиза въ една нова фаза — фаза, много плодотворна въ всѣко отношение.

Не може да се разбере едно растение, додѣто не се изучи и неговия е т е р е н ъ д в о й н и к ъ. А този двойникъ е частъ отъ неговата а у р а (свѣтлина, която прониква растението и го заобикаля наоколо). Такава а у р а иматъ и животнитѣ, човѣкътъ, звѣздитѣ и пр. Напр. една звѣзда не е само това, което виждаме съ физичнитѣ си очи на небето, но тя е нѣщо много повече. За да се разбератъ жизненитѣ процеси на организмитѣ, непрѣменно трѣбва да се знае връзката между физичното тѣло и етерното, сжщо и съ по-горнитѣ членове на неговото естество. Това хвърля голѣма свѣтлина и върху медицинскитѣ проблеми. Не може да се разбере естеството на болестята и начина на лѣкуването ѝ, ако не се знае по дълбокото естество на организмитѣ.

Окултната наука отива и по-нататъкъ: центърътъ, ядката на всѣко сжщество е съ з н а н и е т о. И психиниятъ факторъ е централенъ както при еволюцията, така и при жизненитѣ процеси.

Има напримѣръ о к у л т н а б о т а н и к а, която изучава растенията не само въ свръзка съ тѣхнитѣ по-висши енергии, но въ свръзка съ тѣхнитѣ психични сили. Нѣщо повече: тя изучава и връзката между растението и цѣлия космосъ: съ слънцето, съ планетитѣ на нашата слънчева система и съ звѣздния свѣтъ. Въ една отъ миналитѣ книжки (вижъ „Житно зърно.“ год, IV, кн 89) изложиха се опититѣ на г-жа Л. Колиско за звѣздното влияние върху металитѣ. Тя експериментално доказа връзката между металитѣ и небеснитѣ тѣла напр. връзката между златото и слънцето, среброто и луната, калая и Юпитеръ и пр. Но това, което е вѣрно за металитѣ, въ още по-висша степенъ е вѣрно за растенията. Когато изсвиримъ или изпѣемъ единъ тонъ прѣдъ една китара, то ще се раздвижатъ не всички нейни струни, а само тази, която е въ хармония съ вибрациитѣ на този тонъ, макаръ и въздушнитѣ вълни, породени отъ този тонъ, да блѣскаатъ върху всички струни

Също така и растенията сж въ хармония съ разни енергии, които идатъ отъ звѣздния свѣтъ. Едни растения сж по-възприемчиви къмъ едни отъ тѣзи енергии, други — къмъ други. Така получаваме разни типове растения, И тогазъ тѣзи или онѣзи космични влияния върху растенията се отразяватъ върху растенята и имъ даватъ опредѣлени свойства. Това е една обширна, важна областъ, която има голѣмо приложение въ медицината, земледѣлието и пр.

Край извора.

Когато изгубишъ пжтя къмъ свещения изворъ, потърси пжтя къмъ своята душа!

Когато всички хора се отеглятъ отъ тебъ, потърси своя Учитель, той ще ти покаже пжтя къмъ тѣхнитѣ души.

Когато животътъ ти се преобърне на пустиня, и твоята дѣйностъ на безплодна градина, знай, че ти си служилъ на себе си. Започни тогава да служишъ на Бога!

Не забравяй никога Бога, не забравяй никога своя Учителъ, не забравяй никога душата на ближния и своята.

Търси винаги истината въ мислитѣ, въ чувствата и дѣйствиата, и когато я намѣришъ, знай, че близъкъ е часътъ, когато ще чуешъ гласа на Бога.

Не смущавай невинния сънъ на дѣтето!

Не се докосвай до свещената дрѣха на душата!

Не се спирай прѣдъ дивнитѣ цвѣта на чужди градини.

Желай правдата, работи за Бога, мисли за високитѣ върхове и си почивай въ Божия домъ.

Осланяй се само на силитѣ, които Той ти е далъ, Работи съ своитѣ сили, колкото и малко да сж тѣ, и уповай само на Него. Той е всемощень.

Не търси извора далечъ отъ себе си.

Не карай други да черпятъ вода за тебъ, макаръ да е твой съдѣтъ.

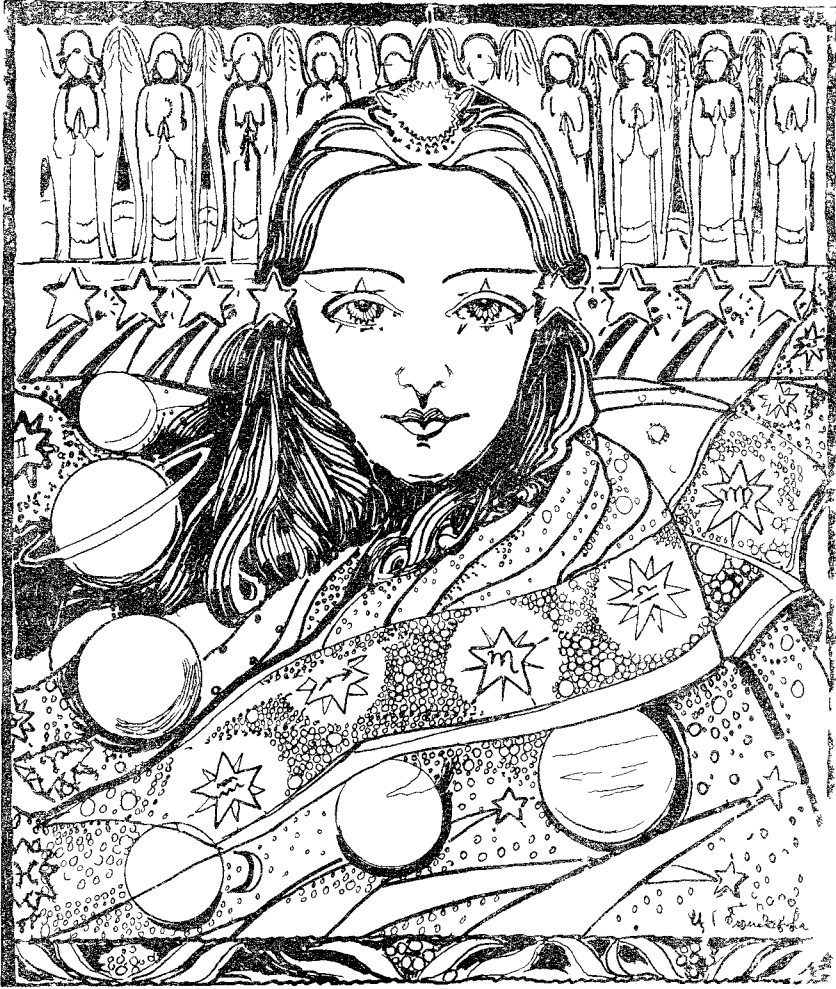
Иди самъ, когато се събудишъ отъ крѣпкия сънъ при изгрѣвъ слънце.

Пий само отъ тази вода, която ти самъ си наточилъ.

Нека между тебъ и извора нѣма посрѣдници.

Само тогава ти ще чуешъ гласа на душата, гласа на своя Учителъ, гласа на Бога.

Картина отъ Цв. Г Симеонова.



ЧОВЪШКАТА ДУША.

Човѣшката душа.

„Ние сме въ началото на нашето развитие. Значи, у човѣка се крие нѣщо по възвишено и по-благородно.“

„Не мислете, че у васъ, въ вашата душа нѣщата тепърва ще се създадатъ. Не. У васъ има много заспали чувства. Човѣшката душа е богата и чака условия, за да се развие.“

„Човѣшката душа е космосъ. Човѣшката душа е океанъ. Ние още не сме познали себе си. Не сме се познали и единъ другъ. Това нѣщо, което ние не знаемъ, това сме самитѣ ние“.

Учительгъ.

Човѣшката душа е проекция на Цѣлото, и затова цѣлиятъ Космосъ съ всички свои планети, слънца и пр. намиратъ своя изразъ и въ човѣка. Коренитѣ на човѣшката душа сж извънъ врѣме и пространство. Обикновеното човѣшко съзнание не е проява на цѣлия човѣкъ. То е само една малка частица отъ това, което крие въ себе си човѣшката душа. Въ нея се криятъ всички заложби, всички дарби, тя съдържа въ себе си живота на Цѣлото.

Душата знае, а личността е ограничена. Личността разполага само съ ограничени способности, а силитѣ на душата сж безгранични. Когато душата осѣни личността, лицето се одухотворява, то добива онѣзи тънки, подвижни изразителни чѣрти! Когато душата осѣни личността, това познаватъ не само хората, но и всички други сжщества. Защото говорятъ на твоята душа намира екъ въ тѣхнитѣ души! Пгигитѣ ще кацагъ на твоитѣ ржцѣ, безъ да ги е страхъ, звѣръгъ, укротенъ, ще се милва около нозетѣ ти. Ти ще знаешъ да го воришь на единъ езикъ, койго тѣ разбиратъ. Тогазъ всѣка изговорена твоя дума ще има магическа сила въ себе си: тя ще трогва, раздвижва, успокоява и ободрява.

При общение между хората, когато личноститѣ говорятъ по между си, тѣ могатъ да не се разбиратъ винаги, но когато говорятъ душитѣ, тѣ винаги се разбиратъ. Тогазъ ти познавешъ другитѣ, и другитѣ те познаватъ. Въ живота има дисхармония, защото душитѣ още не сж проговорили

Когато човѣкъ обича, душата, божественото въ човѣка говори. Пробуждането на душата — това е възкресение, влизане въ живота на безсмъртието, новораждане.

Когато душата проговори, човѣшкото съзнание обгрѣща всички сжщества, човѣкъ чувствува, че въ всички сжщества живѣе Единниятъ животъ, животътъ на Бога.

Да познаемъ човѣшката душа, значи да разберемъ Вѣчното, Разумното. И това познание ще роди любовта къмъ всички сжщества.

Новата култура ще бжде култура на Душата.

Мара Бълчева

Пролѣтъ.

Навлѣзохме съсъ тихи лодки
въвъ залива на пролѣтъта.

Въ сърдцата ни смирени кротки
грѣй слънцето на пѣсенъта.

Отъ люляка облѣханъ трепетъ
зове обречени крилца.

И вѣра вѣрата подкрепя, —
преврѣща старци на дѣца.

Зората наше е кормило.
Вѣтреца, съ розови криле,

пѣсни въвъ пѣтя ни постила
и къмъ безсмъртното поле

— излжчили се виолини —
невидимъ движи ни лжкѣтъ,

Летиме по вълнитѣ сини:
пауни лодкитѣ слѣдятъ

Боянъ Магътъ

Прозрѣние.

Не само въ снѣ! — Азъ помня и на яве,
въ самотни мигове, какъ гласъ незнае тъ
нечакано ми прошепти. — Ржка

невидима завѣсата разкрива
на тъмно невѣдение. — Така
свѣтквично! — И виждамъ да обвива

везде и всичко жива свѣтлина. —
За мигъ! — Ревнива, скрива тази страна
ржката пакъ. Огново мракъ Но тамъ

е вече мойта мисълъ. Тамъ! — И знамъ:
не е измама тази страна и смисълъ,
неписанъ се таи въ гласа. — Промисълъ

вѣковна. — И отново въ суета
погребанъ заживѣвахъ, но мечта
ме трепетна отнасяше на тамъ

и безъ да знамъ, че до-ще день азъ самъ
подиръ мечтата си да тръгна въ пжть,
отрано набелѣзанъ, и отвждъ,

прѣзъ планини, полета и пустини,
слѣдъ менъ побѣдна буря да застине —
самичкъкъ изпрѣдилъ мечти крилати! . . .

Псалми за живия Богъ.

(Продължение отъ книга 1.)

Псаломъ двадесетъ и шести: ЧЕЛОВѢКЪ.

Человѣкътъ е изсѣченъ изъ канарата на Божия духъ! Едно длето и чукъ непрѣстанно дѣлбаятъ чѣрти на нова красота по него, догдѣто творението стигне своя Творецъ

Тишина ли е край насъ, или гърми шумътъ на широкото житейско море, ако се вслушаме — ще чуемъ ударитѣ на благословената ржка, която дѣлбае нови бѣлези.

И нашата ржка не е наслуки турната. И съ нея можемъ да държимъ длето и чукъ. Макаръ и съ малко, ние можемъ да помагаме на Великия майсторъ, като изтриваме въ диамантенъ прахъ онова, което е сътворила вѣщата ржка.

Всѣки може да твори мънички украси въ душата си, както дѣтето, що помага на бащата, като му подава тухлитѣ, съ които той изгражда новия домъ.

Великъ Майсторъ! Въ безмълвнитѣ часове на моя день, когато дрѣмятъ крѣсливитѣ гласове на ума, съ когото се лутаме по ширния свѣтъ, когато въ сърцето стоятъ чувствата, що ни държатъ въ привързаностъ и умраза, тогава чувамъ издалеко ударитѣ на твоята ржка, която работи надъ статуята въ храма на душата ми!

Когато въ своето чезнание азъ разтурямъ тънкитѣ извитѣтци съ своя гнѣвъ, азъ мисля, че Ти си ме оставилъ, че е потъмнѣла мраморната бѣлина на Твоето творение, но умълчалъ се, свелъ глава, азъ чувамъ ударитѣ на твоята любовъ, и очитѣ ми се просълзяватъ, защото Ти си кроткъ и милостивъ!

Не ме оставяй никога, Ти Великиятъ Майсторъ, който день и нощъ готвишъ за нѣкакъвъ далеченъ празникъ въ храма на душата ми човѣкътъ — твоео творение и твоятъ образъ!

Псаломъ двадесетъ и седми: ОРАНЪ.

Сега сж дни на оранъ. Земята се бразди. Блѣскаво рало разпаря меката ѝ грѣдь Скоро ще дойде сѣячътъ и сѣмето ще протегне нѣжни ржцѣ къмъ слънцето.

Умътъ е рало. То бразди земята. Тя е цѣла разорана и копнѣе за сѣяча. Цѣлата земя плаче за великото сърдце да хвърли сѣмето и да се запалятъ по нивята златнитѣ пламъци на любовта.

Господъ оре земята, хвърля сѣмето и самъ ще напълни житницата си.

Земята плаче за стѣпкитѣ на сѣяча, които ще прѣминатъ по наранената ѝ грѣдь, земята плаче за кротката ржка, която да посади кротостъ!

Земята плаче и блѣнува да зарѣми плодоносенъ дѣждъ, кога-

то мълния ще разсече небето, ще замлъкне пакъ, и прѣзъ планинитѣ ще се мѣтне седмобагра джга!

Земята плаче и блѣнува за златото, което ще поникне, за чу-чулигата, която ще пѣе изъ нивята и ще отнася въ небето радостята.

Земята набраздена пѣшка и копнѣе за кроткото лице на сѣяча, чиито стѣпки се чуватъ издалеко! — — —

Псаломъ двадесеть и осми БЪЛЪ

Ти си моето бѣло знаме, ти си ми водачъ, пастиръ и оазисъ въ пустинята. Когато въ черна нощъ минавамъ прѣзъ водитѣ на разбунено море, азъ не упоавамъ на мощъта и опита на стария плувецъ, що държи кормилото, а на Твоето будно око, що слѣдва всѣки мигъ залутания корабъ.

Ти палишь свѣтлинки въ небето, Ти пропѣждашь синоветѣ на измамата, които плетатъ паяжини по кръстопжитищата, Ти развързвашъ нечисти възли на прокоба и ни отклонявашъ отъ пжтя. кждѣто е поставена примката на лукавъ ловець.

Ти си ми водачъ и пастиръ. Твоитѣ стѣпки ще слѣдвамъ, защото окото ти е прѣпълнено съ мждрость, а сърцето съ любовь!

Ти си бѣло знаме, свѣтлина въ нощъта, пастиръ на душата ми и оазисъ въ широката пламнала пустиня.

П. Г. Пампоровъ.

Желалъ бихъ!

Желалъ бихъ да бжда свѣтълъ слънчевъ лжчъ, и всѣка сутринь, когато ставамъ да посрѣщамъ деня, да те привѣтствувамъ съ лжчезарна свѣтлина!

Желалъ бихъ да бжда чистъ планински въздухъ, и да изпълвамъ гърдитѣ ти съ бодрость, свѣжестъ и животъ.

Желалъ бихъ да бжда бистра, кристална вода, и да внасямъ изобилна радостъ и щастие.

Желалъ бихъ да бжда хубавъ пшениченъ хлѣбъ, да те храня и да ти давамъ сила за красивъ и мощенъ животъ на творчество.

На тебе — моя ближень.

Цвѣтя.

(Музикална фантазия.)

Музиката, като живота, има своя история, свои легенди, свои приказки; тѣ вървят паралелно съ историята на човѣчеството, отражавайки я и отражавайки се въ нея, както огледало въ огледало. Животътъ на човѣшката душа, животътъ на нейната фантазия, това е животътъ на изкуството, животътъ на музиката; тѣ като успоредни линии вървятъ отъ вѣчността въ безкрайността.

Когато човѣкъ позналъ красотата на Мира и съзналъ въ себе си образа и подобиего на Твореца, той почувствувалъ потребностъ отъ любовъ и творчество, и тогава се появили поетитѣ, художницитѣ и музикантитѣ, тогава изникнали човѣшкитѣ таланти Стрѣмежътъ къмъ доброто и красотата имъ отворилъ вжтрѣшния погледъ и вжтрѣшния слухъ, и хората почувствували влиянието на невидимитѣ минове. Красотата тѣ нарекли идеалъ и у тѣхъ се явилъ стрѣмежъ да облѣкатъ въ земни форми красотата на невидимитѣ минове и да ги обезсмъртятъ, като ги направятъ проводници на неумиращи впечатления. Човѣчеството въ своя стрѣмежъ къмъ идеала, отива все напрѣдъ по високата и стрѣмна планина, пжтътъ се вие спирално по нея: Пжтътъ е тежкъ и опасенъ, лесно се пада отъ него и като се разбиешъ, озовавашъ се пакъ долу. Колкото по-високо се е издигналъ човѣкъ, толкова по-страшно е падането, толкова по стрѣменъ става подемътъ; но той е необходимъ, защото долу е много тъмно. Свѣтлината на върха на планината, който се крие въ небето, ласкаво примамва къмъ себе си. Колкото по-високо се издига човѣкъ, толкова по-силно горятъ цвѣтоветѣ, толкова по-прѣкрасно звучи дивната музика, толкова по-идеални ставатъ формитѣ. Вървящиятъ напрѣдъ вижда и слуша все по-ясно, и той прѣдава своитѣ впечатления на идващитѣ отзадъ; тѣзи впечатления идватъ до тѣхъ по нишкитѣ на чувствата и по нишкитѣ на мислитѣ; тѣзи нишки свързватъ и обединяватъ хората. И велика е отговорността на човѣка, който върви напрѣдъ; ако той падне, неизбѣжно ще изпусне изъ ржцѣтѣ си врченото му кълбо съ ржководящитѣ нишки, тѣ ще се забъркатъ и поведатъ хората по лъжливи пжтища, ще се завържатъ възли, ще се затегнатъ бримки, ще почнатъ да душатъ хората, а когато нишкитѣ се разкжсатъ, мнозина ще полетятъ въ бездната, увличайки съ себе си виновника на своето падение. Труденъ пжтъ; понѣкога го обвиватъ тъмни облаци; тогава цвѣтоветѣ угасватъ, замлъква музиката, заглъхва мисълъта, и замиращата въ сърцето любовъ едва едва подържа гаснещата вѣра. Но смѣлитѣ и силнитѣ все вървятъ и вървятъ напрѣдъ, къмъ свѣтлината и извеждатъ слабитѣ и страхливитѣ на пжтя. Облацитѣ оставатъ въ низината: охлаждайки се, тѣ падатъ като дъждъ на отчаянието въ бездната и тамъ замръзватъ. А въ вървящитѣ напрѣдъ все повече и повече се разкрива вжтрѣшния слухъ и проглеждатъ очитѣ, все по-чиста става мисълъта, любовта все по силна, докато не почне да обгръ-

ща цѣлия свѣтъ. Отзвудитѣ на Божествената музика се носятъ все по-ясни и по-прѣкрасни отъ тѣзи градини, които растатъ по краищата на пѣтя на живота. Тѣзи градини, кждѣто цвѣтятъ изкуствата, устроени за почивка на човѣка и кждѣто растатъ чудни растения и дивни цвѣтя, тамъ свѣти джгата, свирейки съ звудитѣ на най-свѣршената музика, тамъ пѣятъ цвѣтята, а дървета и трѣви си шепнатъ въ ритѣмъ за мждростѣта, за Божествената любовъ, която е дала живота на човѣка. Тя го е надарила съ способността да се стрѣми къмъ истината, и въ това си стрѣмление да познае свѣршенството на безкрайнитѣ свѣтове. Когато човѣкъ се изкачва по стрѣмнината, него го примамва да почине въ приказната градина, кждѣто ще се утолятъ неговиятъ гладъ и жажда съ чудни плодове на изкуствата и съ свѣтлата влага на чистия изворъ на знанието, Човѣкъ отпочива, пѣленъ съ чувство на благодарностъ, той тихо мечтае въ прозрачното блѣщукане на тънка свѣтлина, въ прѣливащата се музика на джгата. Цвѣтята пѣятъ и тѣхното нѣжно благоухание шепне на отдѣхващия човѣкъ: цвѣтето — това е най-свѣршената форма на природата; благоуханието на цвѣтето — това е пѣние. Пѣпката на цвѣта — това е бждащия чуденъ цвѣтъ и него можемъ да сравнимъ съ музикална нота на природата, трептяща съ свѣтлина и любовъ въ душата на човѣка, която узрѣвайки въ нейната дълбочина, ще се изрази въ края на краищата въ чудни музикални звуци. Всичко красиво, благоуханно, мило, може да се сравни съ цвѣтята. Всѣки цвѣтъ изразява настроението, душата на своята родна земя и послѣ той става символъ и емблема.

Цвѣтето говори на човѣка съ своята благоуханна рѣчь за това, което е той въ сжщностъ, — то говори за богатствата на вжтрешния човѣкъ.

За добрия, чистия човѣкъ цвѣтето е радостъ, за лекомисленитъ хора то е само украшение; порочнитѣ хора не цѣнятъ и не обичатъ цвѣтята: на древнитѣ пиршества цвѣтята служели за килими, и тѣзи живи, благоуханни сжщества се гѣпчели отъ краката на участниците въ оргията. Цвѣтето, това е цѣлъ живъ, краснорѣчивъ малък рай на земята. Въ своитѣ приказки ясновидецътъ Андерсенъ говори, че въ всѣко цвѣтче живѣе мѣничка нимфа, душата на цвѣтето, и че нашитѣ души сжщо сж живѣли нѣкога въ цвѣтята, че това е нашата родина и затова всѣки обича своя собственъ цвѣтъ. Цвѣтето, — това е мѣничко слънце, което освѣтява свой мѣничкъ свѣтъ — трѣвата и листата.

Нека всѣка нота, изпѣта отъ гласа на пѣвеца, или изсвирена отъ ржката на музиканта, бжде подобна на свѣршено цвѣте и стане частъ отъ благоуханенъ букетъ, съставенъ отъ разнообразни чувства, настроения и влечения къмъ прѣкрасното, и тогава тази музика ще заговори съ живия гласъ на тѣзи чувства, които живѣятъ въ душата на музиканта и този гласъ ще извика въ другата душа сълзи на щастие и отговаряща любовъ, той ще ѝ донесе утѣшение и надежда. Всѣка нота съ своята отдѣлна хармония, като живъ цвѣтъ ще бжде частъ отъ много по-широкъ акордъ. И ще зазвучатъ тогава стройни, прѣкрасни гирлянди и вѣнци отъ музикални фрази; тѣ ще се залѣятъ, като живо цѣло, като жива симфония на любовъ и красота,

която изразявайки живата природа и настроението въ душата на човъка, ще стане идеална частъ на неизразимо по великолѣпнитѣ, благоуханни букети, гирлянди и вѣнци, окръжаващи прѣстола на Бога-Творецъ и живитѣ имъ гласове вѣрно ще разкажатъ на Него, Вѣчния и Справедливия Баща, за щастието, за скръбта, за любовта на хората, за гордитѣ побѣдители и за мъченицитѣ.

Тѣ ще разкажатъ сѣщо и за тѣзи музиканти, артисти и ученици, малки и голѣми, които съ своята любовъ сж съумѣли да създадатъ отъ всѣка нота живо, благоуханно, краснорѣчиво цвѣте. А всички стѣпкани, погубени и мъртви цвѣтя ще мълчатъ и мълчанието имъ ще обвини човъка. И тогава Бащата ще каже на човъка: „Защо ти си убилъ и стѣпкалъ моитѣ дарове?“ И тогава тѣзи, които веселяйки се и пирувайки, сж тѣпкали живота на цвѣтята, и тѣзи музиканти, които съ лоша музика сж веселили пируващитѣ и сж възбуждали у тѣхъ лоши страсти, и тѣзи художници, които сж създали лоши картини — всички ще замълчатъ въ страхъ и отъ съзнание, че не съ любовъ и благоговѣние сж се отнесли къмъ великитѣ Дарове на своя Баща, а сж ги употребили за зло; това съзнание ще изгаси всички огънчета въ сърцата имъ и въ душата имъ ще стане тъмно и безмълвно като въ бездна. И дълго ще царува въ нея мракъ, докато сълзи на разкаяние не оросятъ тази пустиня, за да се запали въ нея нова свѣтлина, за да зазвучи и зацѣвти новъ животъ . . .

В Ъ С Т И.

Нѣколко думи за дѣйността на Едуардъ Шуре.

На 8 априль т. г. въ Парижъ се прѣсели отвждъ Едуардъ Шуре на 88 годишна възраст. Ето що пише той въ своята автобиография: „Въ часа, малко прѣди да се напусне земния животъ, когато човѣкъ вижда въ бързи картини цѣлиятъ му животъ да минава прѣдъ него, у менъ има неудържимо желание съ едничѣкъ погледъ да обхвана цѣлата панорама и да кажа нѣколко думи за пжтя, който ме е водилъ до моя идеалъ. Но прѣди да прѣдставя тази многоцвѣтна картина, мислитѣ ми се издигатъ къмъ единъ по висшъ свѣтъ, и азъ виждамъ, какъ силитѣ, които сж ме ржководили безъ мое знание, сжщеврѣменно принадлежатъ къмъ моето скрито, вжтрешно „азъ“ и къмъ единъ тайнственъ, отвжденъ свѣтъ, който трѣбва да наричаме Провидѣние, защото въ него намираме прѣдначертано направление и точна цѣль. Тѣзи сили сж запечатани въ менъ чрѣзъ нѣкои прѣживавания, къмъ които постоянно се връща моятъ споменъ“.

Четенето етиката на Спиноза отъ 14 годишниятъ Шуре събужда у него въпроса за безсмъртието на душата. Веднѣжъ той при-

сжтствувалъ при падането въ трансъ на двѣ млади работнички подъ влиянието на музиката; тогава тѣхнитѣ лица съвсѣмъ се прѣобразили. Това го убѣдило за винаги, че въ тѣлото обитава безсмъртна душа, независима въ своето битие отъ физичнитѣ сили.

Когато челъ въ едно съчинение описание на Елевзинскитѣ мистерии*), у него се събудило прѣдчувствие, че всичко това му е отдавна познато; и същеврѣменно у него се събудило желание отново да възпроизведе свещената елевзинска драма. Прѣзъ цѣлия си животъ той храни идеята да пише мистични драми. Слѣдъ това нѣколко години наредъ той слѣдва въ Германия, слѣдъ което 4 години прѣкарва ва Парижъ въ живо приятелско общение съ знаменититѣ хора на тогавашна Франция. Избухването на френско-пруската война въ 1870 година го принуждава да се прѣсели въ Флоренция, дѣто довършва започнатия си трудъ: „Музикалната драма и Рихардъ Вагнеръ“. Тамъ се запознава съ Маргарита Албана, която упражнила голѣмо духовно влияние върху неговия животъ и творчество. Тамъ по това врѣме се заражда у него идеята за „Великитѣ посвѣтени“. Въ 1889 година излиза „Великитѣ посвѣтени“.

Въ 1892 година прѣдприема пжтуване по източнитѣ страни и посѣждава египетскитѣ, палестински и грѣцки мѣста на мистерииѣ. Плодъ на това пжтуване е съчинението му: „Свещенитѣ мѣста на Истока“.

Въ 1906 година се запознава съ Д-ръ Щайнеръ, когато последниятъ идва въ Парижъ, за да държи единъ свой курсъ. Това за познаване сжщо указва голѣмо влияние върху Шуре

Едуардъ Шуре е писалъ и книгата „Отъ сфинкса къмъ Христа“, въ която описва вжтрѣшната страна на разнитѣ религии, като посвѣтвява голѣма частъ отъ книгата на Христа; тамъ излага езотеричната страна на Христианството и значението на мисията на Христа.

Освѣнъ това той е писалъ петъ мистични драми, отъ които ще споменемъ „Дѣцата на Луциферъ“, „Елевзинскитѣ мистерии“ и пр. Тѣзи драми сж отъ съвсѣмъ новъ характеръ; тѣ сж написани за бждащия театъръ

Въ 1928г. излѣзе неговата автобиография: „Le rêve d' une confession d' un poète“. Напоследъкъ той работѣше въ списанието „La science spirituelle“ Многобройни сж и неговитѣ статии, между които множество литературни критики, прѣснати въ разни списания.

Напоследъкъ той е приготвявалъ и книгата: „Окултнитѣ течения въ 20 вѣкъ“**), въ която щѣше да има глава специално за християнския езотеризмъ. Но тази книга остана недовършена. Приятелитѣ му по ржкописитѣ ще напечататъ по-важни мѣста отъ нея.

Голѣмо е значението на Едуардъ Шуре за духовното събуждане въ днешната епоха Съ цѣлата си дѣйностъ той даде голѣмъ гласъкъ на новото, което иде.

*) Вижъ за тѣхъ въ „Великитѣ посвѣтени“

**) „Les courants occultes au XX siècle“

„Какво е дала България на свѣта“

Това бѣше заглавието на една извънредно интересна и добръ аргументирана сказка, изнесена прѣдъ педаг. конференция въ София — Великденската ваканция — отъ г. Ст. Чилингировъ.

Слѣдъ като констатира, че у българитѣ има едно голѣмо не-зачитане на българското и непознаване на доброто и цѣнното въ себе си, че систематически и въ литература (Баю Ганю), и въ църква (проповѣди повече изобличителни) и въ политика се е изтъквало отрицателното у българина, тъй че като се каже „българска работа“, разбира се лоша работа, г. Чилингировъ подробно изтъкна, че България е дала нѣщо велико и цѣнно въ миналото, а именно б о г о м и л с т в о т о; а въ ново врѣме тя е дала и много велики хора, кѣито сж гордостъ за съсѣднитѣ народи и които иматъ български произходъ. Такива има и въ Ромѣния, и въ Сърбия, и въ Гърция.

Трѣбваше чужденци да ни кажатъ, че българскитѣ богомили сж прѣдтеча на реформацията; нѣщо повече, че богомилството е най-великото духовно движение въ срѣднитѣ вѣкове за високи идеали и за свобода на съвѣстѣта, и че България и славянството именно чрѣзъ богомилството сж вложили своята данъ въ общочовѣшката съкровищница. Чехитѣ си иматъ своя Ив. Хусъ, когото тѣ почитатъ и цѣлиятъ свѣтъ съ тѣхъ. Столѣтие по-рано обаче прѣди Ив. Хуса, въ Цариградъ на кладата бѣ живъ изгоренъ Василий — началника на богомилитѣ — заедно съ други богомили, и той се е държалъ не по-малко геройски, отколкото Хуса. Отъ него се изисквало не да се откаже отъ своитѣ убѣждения, а само да се поклони на кръста, но той не приелъ, издигайки лозунга свободата на съвѣстѣта въ онѣзи врѣмена, когато трѣбвало съ живота си да заплати своята прѣданостъ къмъ високия идеалъ. У богомилитѣ ние виждаме най-възвишени идеали, прѣданостъ, самопожертвование, чистота, идеализъмъ. За жалостъ обаче и днесъ, подъ влияние на Византия, духовенството и интеллигенцията още не сж признали истината относно богомилството, тъй както я изнася г. Ст. Чилингировъ и др наши и чужди историци, професори, познавачи на нашето минало.

Врѣме е наистина да познаемъ себе си — като народъ да познаемъ великото, доброто, цѣнното; да го изнесемъ като идеалъ на младото поколение. Най-великиятъ българинъ несъмнѣно е попъ Богомилъ, основателътъ на богомилството; нему и на неговитѣ ученици българигѣ дължатъ много за своята духовна култура. България е била велика и ще бжде велика не съ своитѣ войни и завоевания, а съ високитѣ идеали за правда, миръ, човѣщина, толерантностъ и обичъ, носители на които въ миналото сж били богомилитѣ, — които сж запалили този свещенъ огънь на обичъ и братство въ цѣлия Балкански полуостровъ, въ Италия и Франция — въ милиони свои послѣдователи. Богомилството е проява на българския и славянски гений въ областѣта на религията и частно то прѣдставлява чистото Христово учение, както сж го разбрали българитѣ и както го е приложилъ народътъ въ своя животъ. Богомилството е гордостъ за България и не то е

причина за пропадане на България, а византийският развратъ и разкошъ и раздроблението между българскитѣ князе.

Христосъ е Учителъ на Любовта и прощението, и неговитѣ ученици, прѣследвани гонени, измѣчвани — сж отговаряли по примѣра на своя учителъ — съ любовъ! И днесъ въ България има духовно движение за чистото Христово учение — то е Бѣлото Братство. И ето даже въ 20 в. има опити за прѣследване и насѣскване държ. власть за насилствени мѣрки. Обаче късно е вече. Истината тържествува. Скоро всички ще разбератъ, че Истината, Любовта, Правдата, Свѣтлината — съ нищо не могатъ да се скриятъ Свѣтътъ ще изгори въ огъня на Любовта и ще се възроди. А ние българитѣ ще се познаемъ като потомци на богомилитѣ и ще се гордѣемъ, като носители на високи идеали.

К Н И Г О П И С Ъ .

„Saturn Gnosis.“

Напоследъкъ излѣзоха отъ печатъ първитѣ три книги на списанието „Saturn Gnosis“, издавано отъ окултното книгоиздателство „Inveha“ въ Берлинъ. Списанието излиза въ голѣмъ форматъ (1/4), всѣки брой съдържа 3 печ. коли — разкошна бѣла хартия, и най-малко по 3 голѣми четирицвѣтни печатни оригинални окултни картини и магически многоцвѣтни композиции. „Saturn Gnosis“ е органъ на окултната ложа „Fraternitas Saturni“ въ Берлинъ и цѣли да бжде единъ отъ голѣмитѣ вѣстители на идващата епоха на Водолѣя.

Ето какво пишатъ издателитѣ му: „Розенкрайцерството, послѣдното цвѣте отъ епохата на Рибитѣ, трѣбва да се прѣнесе въ кристално яснитѣ закони на епохата на Урана. Сатурнъ като пазителъ на Прага трѣбва да бжде познатъ и обхванатъ въ своитѣ най-висши октави. Той трѣбва да се разбере отъ всѣки единъ човѣкъ въ смисълъ на космически форми и творчески закони за еволюцията на цѣлото човѣчество.“

Списанието се редактира отъ най-добритѣ окултни сили въ Германия и странство. Въ него сж застъпени всички окултни науки въ едно ново освѣтление — отъ гледището на новата епоха на Водолѣя. Ето съдържанието на I-та и II-та книги:

I книга

За първичната основа на свѣта — отъ Падитиусъ.

Египетскиятъ „Ка“ — отъ Трофимовичъ.

Магическиятъ всеобхватъ на одичнитѣ центрове въ човѣка — отъ Йоханесъ.

Меркуриевиятъ символъ — отъ Грегориусъ

Магия на идващата епоха отъ Грегориусъ

Човѣкътъ — отъ Майсторъ Терионъ —
Видѣния на Хеопсъ, I. — Бѣлегътъ на третата врата, (четирицвѣ-
тенъ печатъ.)

Свѣтътъ на подготовлението — (графиченъ художественъ печатъ).
Яковъ Бьоме — (портретъ).

II книга

Звѣздниятъ човѣкъ — отъ Пацитиусъ
Рождениятъ день на Парацелзий — отъ Веловъ,
Днешното Розенкрайцерство — отъ Грегориусъ.
Физико-магични въздѣйствия чрѣзъ висше влияние и етерни токове —
отъ Йоханесъ.

Културнитѣ епохи въ астрологично разглеждане — отъ Грегориусъ
Майсторство (Учителство) — отъ Майсторъ Терионъ.
Видѣния на Хеопсъ, II — Бѣлегътъ на първата врата — (четирицвѣ-
тенъ печатъ).

Мистикътъ Парацелзий — (портретъ)

Атлантида.

Всѣка отдѣлна книга струва 5,50 мк. заедно съ портото и се доста-
вя отъ ок. книгоиздателстао „Inveha“ — Berlin W. 62, Kleist —
strasse, 6. Saturn — Gnosis наредъ съ голѣмитѣ окултни списания въ Фран-
ция, Англия и Америка застава като единъ мощенъ свѣтилникъ въ пѣтя на
новото. Това, което той изнася и ще изнесе, е отъ голѣма духовна стой-
ностъ. Списанието е за прѣпоръчване на всѣкого, който има горещъ инте-
ресъ къмъ изграждащето се ново.

Е. К. — Берлинъ.

Астрология отъ Сефариалъ. № 4 отъ библиотека *Водолѣй*,
София, Булевардъ „Дондуковъ“, № 16 — София. Цѣна 40 лева.

Това цѣнно издание на библиотека „Водолѣй“ е първото съчинение
отъ този родъ на български. Това съчинение е цѣнно и за това, защото
авторътъ му Сефариалъ е единъ отъ най-вѣщитѣ лица въ свѣта днесъ по
този въпросъ. Въ сбита, но нагледна и ясна форма авторътъ запознава чи-
тателя както съ теоретичната, така и съ практичната страна на въпроса.
Книгата е снабдена съ хубавъ прѣдговоръ, въ който се говори за основнитѣ
истини на астрологията и се даватъ цѣнни улѣтвания, които подготвятъ чи-
тателя за разбирането на книгата. Прѣпоръчваме я на нашитѣ читатели.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ТРЕТА КНИГА:

1. Другата сѣбота. 2. Духътъ на не-
роденитѣ. 3. Най-безцѣнниятъ даръ (изъ
книгата „Раби бенъ Аоръ“) 4. Седиръ; Седем
тѣхъ мистични градини. 5. Изслѣдвания на
Гурвичъ. 6. Човѣшката душа; картина отъ Цв.
Г. Симеонова. 7. Стихотворение — Мара
Бѣлчева. 8. Стихотворение — Боянъ Мага.
9. Желалъ бихъ — Пампоровъ. 10. Псалми
на живия Богъ — Georg Nordmann
11. Край извора. 12. Цвѣтя — Унковска.
13. Вѣсти. 14. Книгописъ.